

РЕШЕНИЕ

№ 124

гр. София, 09.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.12.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8705** по описа за **2022** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Национална агенция по приходите /НАП/, срещу Решение № 3000/04.08.2022г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 16-ти състав, постановено по НАХД № 10502/2021г.

В жалбата се твърди, че въззивното решение е неправилно, поради нарушение на материалноправните разпоредби и се иска неговата отмяна и постановяване на ново, с което да се потвърди наказателното постановление. Според касатора, съдът неправилно е приел, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато процесуално нарушение от категорията на съществените, изразяващо се в издаване на наказателното постановление извън 6-месечния срок от съставяне на акта за установяване на АУАН. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба – „Венипе консулт“ ООД, редовно призован не изпраща представител и не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд–София-град, след проверка на оспореното решение във връзка с изложените в жалбата оплаквания, както и по реда на чл.218, ал.2 от АПК, намира за

установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63в от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна.

С Наказателно постановление № 437951-F447309/23.05.2019г, на дружеството е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 /петстотин/ лева, на основание чл185, ал.2, вр.чл.185, ал.1 от ЗДДС, за нарушение по чл.33, ал.1 от Наредба № Н-18/12.12.2006г., вр.чл.118, ал.4 от ЗДДС.

С обжалваното решение въззивният съд е отменил наказателното постановление. За да постанови решението си, районният съд е събрал необходимите гласни и писмени доказателства, изяснил е фактите по делото, които се споделят и от касационната инстанция, въз основа на които е приел, че нарушението е безспорно извършено и установено, но поради допуснато съществено процесуално нарушение, санкционният акт се явява незаконосъобразно издаден, в противоречие с императивните изисквания на чл.34, ал.3 от ЗАНН.

Като извърши служебно проверка на основание чл.218, ал.2 от АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо като постановено от родово и местно компетентен съд в рамките на предоставените му правомощия, по отношение на акт, подлежащ на съдебен контрол.

По същество решението е неправилно.

Не се споделят мотивите на решаващия състав за нарушение на чл. 34, ал. 3 от ЗАНН. Съгласно посочената императивна норма, образуваното административнонаказателно производство се прекратява, ако не е издадено наказателно постановление в шестмесечен срок от съставянето на акта. В случая административнонаказателното производство е образувано със съставяне на АУАН на 23.11.2018 г., а НП е издадено на 23.05.2019 г., следователно е спазен въведеният с разпоредбата 6-месечен срок.

Що се касае до мотивите по съществото на спора, касационната инстанция напълно ги споделя. Установено е по несъмнен начин, че на посочените в НП дата и място разчетеният от фискалното устройство дневен оборот, съгласно дневен финансов е в размер на 490,68 лв., докато фактическата касова наличност е била в размер на 342,40 лв. Прието е, че установената разлика представлява пари, въведени в касата, но неотразени чрез функцията „служебно въведени“, с която фискалното устройство в обекта е разполагало. Тези факти не са опровергани по време на въззивното съдебно производство. Наказващият административен орган е квалифицирал деянието като нарушение по чл. 33, ал. 1 от Наредба Н-18/13.12.2010г г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти, чрез фискални устройства, а имуществената санкция е наложена на основание чл. 185, ал. 2, изр. второ, вр. ал. 1 ЗДДС, в размер на 500 лева.

Съгласно разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. задължава „извън случаите на продажби всяка промяна в касовата наличност (начална сума, въвеждане и изваждане на пари във и извън касата) на ФУ се регистрира във ФУ чрез операциите „служебно въведени“ или „служебно изведени“суми“. В случая това задължение не е било изпълнено от служителите на касатора, работещи в проверявания търговски обект. Според санкционната норма на чл. 185, ал. 2 ЗДДС, „извън случаите по ал. 1 на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение по чл. 118 или на нормативен акт по неговото прилагане, се налага глоба -

за физическите лица, които не са търговци, в размер от 300 до 1000 лв., или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 3000 до 10 000 лв. Когато нарушението не води до неотразяване на приходи, се налагат санкциите по ал. 1^а. При правилно установена фактическа обстановка материалния закон е приложен правилно и с оглед мотивите на АНО, че нарушението не води до неотразяване на приходи правилно и законосъобразно е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв.

На следващо място към процесното нарушение е неприложима хипотезата на чл.28 от ЗАНН, в какъвто смисъл са мотивите на СРС, предвид обществените отношения, защитата на които се гарантира чрез Наредба Н-18 и предвид неотразяването на приходи в полза на фиска. От установените по делото обстоятелства не може да се направи извода, че нарушението попада в категорията на малозначителни и незначителни нарушения. Съгласно чл.28 от ЗАНН за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Относно понятието маловажен случай, приложима е легалната дефиниция съгласно чл.93, т.9 от Наказателния кодекс – „маловажен случай“ е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. От данните по делото не може да се направи извода, че деянието е с по-ниска степен на обществена опасност от другите нарушения от съответния вид. С оглед останалите обстоятелства във връзка с извършеното нарушение правилно и в съответствие с чл.27, ал.2 от ЗАНН и с оглед постигането на целите по чл.12 от ЗАНН, наказващият орган е определил административното наказание в минимален размер, като е взел предвид всички обстоятелства във връзка с осъществяването на нарушението.

При този изход на делото, направеното от касатора искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателно, поради което и на основание чл.63д, ал.3 от ЗАНН, следва да му се присъди в размер на 80, 00 лева, определено на основание [чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ](#), във връзка с [чл. 37 от Закона за правната помощ](#)

Така мотивиран и на основание чл.222, ал.1, вр.чл. 221, ал. 2, предл. 2 АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, V-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 3000/04.08.2022г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 16-ти състав, постановено по НАХД № 10502/2021г. и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 437951-F447309/23.05.2019г, с което на „Венипе консулт“ ООД е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 /петстотин/ лева, на основание чл.185, ал.2, вр.чл.185, ал.1 от ЗДДС, за нарушение по чл.33, ал.1 от Наредба № Н-18/12.12.2006г., вр.чл.118, ал.4 от ЗДДС.

ОСЪЖДА „СИИ ИМОТИ“ А. да заплати на Комисия за финансов надзор сумата от

80лв. разноси за юрисконсултско възнаграждение.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ :